

РЕШЕНИЕ

№ 3385

гр. София, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 12.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **469** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от Д. С. М. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] чрез адв.Л. Б. – със съдебен адрес- [населено място], [улица], ет.1 ап.1 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0348-000156/31.10.2021г., издадена от Р. Р. С. на длъжност началник група към ОДМВР К., РУ Д., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС – „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна и издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, както и в несъответствие с целта на закона. Моли се тя да бъде отменена. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – Р. Р. С. на длъжност началник група към ОДМВР К., РУ Д. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Представя подробен писмен отговор по делото.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 31.10.2021г., около 16.24 часа в [населено място] баня, по [улица]в посока център, жалбоподателят Р. Й. С. управлявал личния си автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС], където бил спрян за проверка от полицейски служители на ОДМВР-К.. В хода на проверката водачът не представил свидетелство за регистрация на моторно превозно средство.При извършена справка в електронния регистър на МВР, полицейските служители установили, че жалбоподателят е лишен от право да управлява МПС.

Съставен е АУАН серия GA № 484629/31.10.2021 г., в който е посочено, че лицето е извършило нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП – управлява МПС, след като е лишен от това право по съдебен или по административен ред, както и на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП – не носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява. АУАН е връчен при отказ да бъде подписан от жалбоподателя, в присъствието на двама свидетели. Записано е, че жалбоподателят няма възражения.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0348-000156/31.10.2021г. от Р. Р. С. на длъжност началник група към ОДМВР К., РУ Д., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС – „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца.

По делото са представени като доказателства: АУАН серия GA № № 484629/31.10.2021 г.; справка за нарушител-водач, Одобрено споразумение по нохд № 670/2021г. по описа на Районен съд Дупница, НО, заповед за компетентност на органа, издал оспореният административен акт.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 277з-1046/30.06.2017 г. директорът на ОДМВР К. са определени да прилагат принудителни административни мерки по ЗДвП началник отдел „Охранителна полиция“, началник на сектор „Пътна полиция“, началници на групи в сектор „Пътна полиция“, началници на РУ на ОДМВР К., началници на сектори/групи „Охранителна полиция“ при ОДМВР К.. Съдът приема, че процесната

заповед е издадена от компетентен орган.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаване на акта. Освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ.

Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че оспорената заповед е немотивирана. В акта се съдържат, фактически и правни основания, като е посочен и номерът на издадения АУАН, в който подробно е изложена фактическата обстановка във връзка с установеното административно нарушение. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт / какъвто е и конкретния случай/ или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително чия собственост е лекия автомобил.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати процесуални нарушения.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В процесния случай жалбоподателят е управлявал собствения си лек автомобил, след като е бил лишен от това право по съдебен ред. Това обстоятелство се установява от приетия по делото протокол № 30/06.07.2021 г. на РС Дупница, в който е обективизирано сключено между жалбоподателя и прокуратурата споразумение,

одобрено от съда по нохд № 670/2021г., по силата на което е признат за виновен за извършено престъпление по чл.343б ал.3 от НК, като му е наложено наказание три месеца лишаване от свобода, което на основание чл.6б ал.1 от НК е отложено за срок от 3 години.

На основание чл. 343г от НК му е наложено и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 11 месеца. Споразумението е влязло в сила на 06.07.2021г. Т.е към датата на твърдяното административно нарушение по чл.150А ал.1 от ЗДвП – 31.10.2021г. срокът на наложеното наказание не е изтекъл, поради което е безспорно, че жалбоподателят е бил лишен по съдебен ред от право да управлява моторно превозно средство.

Съставеният акт за административно нарушение от компетентните органи, има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП.

В акта за установяване на административно нарушение е посочено, че водачът виновно е нарушил чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, като е управлявал МПС, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред, както и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП – не носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява.

Така формулираното в заповедта основание за налагане на ПАМ, а именно че водачът управлява МПС, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред е измежду изброените в разпоредбата на чл.171 т.2а б“а“ от ЗДвП. Посоченото в оспорения акт основание следва автоматично да бъде приравнено на основанията, предвидени в разпоредбата на чл.171 т.2а б“а“ от ЗДвП, а именно „не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред“.

Съгласно чл. 81, ал. 1 ЗАНН, наказателното постановление или решението на съда, с което е постановено временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, се изпълнява от органите, които признава това право и контролира упражняването му. Редът за издаване и отнемане на СУМПС е регламентиран в Наредба № 1-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета па водачите и тяхната дисциплина (обн.. ДВ бр. 97/15.10.2002 г.), в чиито чл. 20 е предвидено, че отнемане на СУМПС се извършва въз основа на влезли в сила НП, решения или присъди, с които е наложено наказание "лишаване от право да се управлява МПС" или наложена принудителна административна мярка за временно отнемане на СУМПС.

В случая, към датата на издаване на процесната заповед е налице влязло в сила споразумение, с което по отношение на водача на лекия автомобил – Д. С. М. е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 11 месеца на основание чл. 343г от НК. Съдът приема, че към момента на издаване на ЗППАМ е налице влязла в сила присъда, с която е наложено наказание "лишаване от право да се управлява МПС", поради което може да се направи обоснован извод, че към тази дата жалбоподателят е бил лишен от право да управлява МПС по съдебен ред.

С оглед изложеното, съдът приема, че не е оборена презумтивната доказателствена сила на АУАН, относно обстоятелството, че жалбоподателят е управлявал МПС, след като е бил лишен от това право по съдебен или административен ред. В хода на съдебното производство жалбоподателят не представи доказателства, в подкрепа на твърдението си, че не е бил водач и не е управлявал собствения си лек автомобил на

посочените в АУАН дата и място.

Приложената ПАМ е издадена от компетентен орган, в съответната писмена форма, при спазване на материалноправните предпоставки и целта на закона, поради което жалбата на Д. С. М. се явява неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски, но такива не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от Д. С. М. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] чрез адв.Л. Б. – със съдебен адрес- [населено място], [улица], ет.1 ап.1 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0348-000156/31.10.2021г., издадена от Р. Р. С. на длъжност началник група към ОДМВР К., РУ Д., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС – „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ: